

CHƯƠNG 24

Tổ Nữ Phi Kiếm

Lão nhân mặt chữ điền nổi giận:

- Chớ có hàm hồ. Quy củ tranh đua của bọn ta lâu nay chỉ có một chiều mà thôi.

Đến đây Đường Thế Dân đã hiểu rõ mọi chuyện. Ba lão này chắc cũng là những nhân vật cao anh trong chốn giang hồ.

Nếu không họ đâu có vẻ tự phụ thế.

Lão nhân mặt chữ điền tiếp:

- Nay có lời nói trước, lão phu đây nhất định phải chặt đứt hai cánh tay của ngươi.

Vậy thì ngươi nên chuẩn bị một keo mà hối hận.

Đường Thế Dân hỏi:

- Cũng chỉ một chiều thôi à?

Lão nhân mặt chữ điền đáp:

- Đương nhiên như vậy rồi, lão phu không vì ngươi mà phá bỏ quy củ của bốn môn.

Đường Thế Dân nghĩ thầm:

- Nay lão ta đã lợi hại dường đó nếu ta không sử dụng đến Truy Hồn Tam Thức chỉ sợ không còn mạng nữa đây.

Nghĩ vậy rồi chàng vận dụng công lực lên sắp sửa thi triển Truy Hồn Tam Thức.

Lúc đó cây trượng trong tay của lão nhân mặt chữ điền khe khẽ chấn động.

Tuy cây trượng chưa đưa ra, nhưng làn kinh lực đã nổi dậy lấn áp tới chàng rồi.

Đây cũng rõ nội lực của lão nhân mặt chữ điền cao thâm đến mức độ không thể coi thường rồi.

Đường Thế Dân rung động tận đáy lòng:

- Phải toàn lực chiến đấu mới mong sống sót.

Ý niệm chưa chấm dứt thành linh đột biến xảy ra.

Một trong hai lão nhân đứng ngoài đã hô to lên:

- Bà ta đã tới kìa.

Lão nhân mặt chữ điền thu hồi cây trượng nhìn lại, trong khi Đường Thế Dân cũng dứt kiếm vào vỏ.

Chàng trông thấy một lão bà tóc bạc phếu đã đứng sững cách đó chừng vài trượng.

Lão bà hiện thân từ bao giờ chẳng hề một ai hay biết đủ rõ thân pháp huyền thông đến mức độ nào rồi.

Lão bà mình mặc áo trắng, tay cầm gậy tre mong manh, làn da mặt tuy nhăn nheo nhưng vẫn còn hồng hào như thuở còn bé.

Đường Thế Dân nhủ thầm:

- Phải chăng lão bà này chính là Tổ Nữ Phi Kiếm Tần Hương Quỳnh.

Đường Thế Dân trợn trừng cặp mắt lên, trong lòng sôi động tựa nước thủy triều dâng.

Hiện thời chàng chỉ cần hỏi một câu là sự tử sinh của Tiểu Tú Tử là đã hiểu rõ rồi.

Nhưng lúc này Đường Thế Dân chưa có cơ hội hỏi lão bà.

Bấy giờ cặp mắt sáng ngời của lão bà tóc bạc quét nhìn khắp cả sân trường một cái:

- Mấy chục năm qua rồi, ai nấy đều cũng gần đến lúc thoát khỏi chốn trần gian, còn tranh giành hơn thua nữa làm gì?

Ba lão nhân liền xê mình lên bao vây lão bà Tần Hương Quỳnh vào chính giữa.

Lão có nút ruồi cười ha hả:

- Tần Hương Quỳnh nói nghe hay lắm, nhưng mối cừu thù năm xưa chưa giải quyết thì làm sao bọn ta chịu chui vào lòng đất được.

Tần Hương Quỳnh chậm rãi nói:

- Lão thân mấy mươi năm qua mai danh ẩn tích khổ thân tu luyện chốn rừng sâu nước độc, đã rất ân hận chuyện sát sanh trong chốn giang hồ, nay không muốn tạo nên kiếp sát nữa.

Lão già mặt khỉ cười:

- Lão bà muốn giết người thì cứ tự tiện, chứ ba huynh đệ ta chỉ chờ đợi có một ngày này.

Lão nhân mặt chữ điền tiếp:

- Huynh đệ chúng ta tất cả tám người, người gây cho ba người chết, hai người tàn phế khiến cho ba chúng ta lênh đênh đại khổ trong mấy chục năm qua, mối thù này không trả, làm sao đứng làm người trong cõi đất trời.

Bất giác Đường Thế Dân rung động trong lòng nhớ lại những lời nói của Vũ Nội Cuồng Khách.

Cứ theo lời lão nhân thì năm xưa Tổ Nữ Phi Kiếm Tần Hương Quỳnh đã tuyệt tích đi sau trận giao tranh với Trung Nguyên Bát Ma rồi.

Như vậy ba lão nhân này phải chăng chính là tam ma trong Trung Nguyên Bát Ma nay tìm Tần Hương Quỳnh để trả mối cừu thù?

Quả thật chàng không ngờ một duyên kỳ ngộ lạ lùng đây.

Lúc ấy chợt nghe Tần Hương Quỳnh hòa hoãn nói:

- Năm xưa tám huynh đệ Trung Nguyên Bát Ma bọn người hiệp sức tấn công ta. Cái mạng già này may đây còn sống cũng là chuyện ngoài sự tính rồi, giờ đã mấy mươi năm bọn người còn chưa chịu bỏ qua hay sao?

Lão nhân có nốt ruồi to cười khà:

- Ha ha... huynh đệ chúng ta tuy không có tình cốt nhục, song cũng chẳng kém gì thủ túc với nhau, ba đã chết, hai tàn phế, làm sao chúng ta yên tâm khi chưa trả thù được.

Tần Hương Quỳnh nói:

- Trong chốn giang hồ khi đã ra tay đấu, nếu không giết họ thì họ giết mình, đây chỉ là luật sinh tồn mà thôi. Song có điều lỗi do nơi các người chẳng phải nơi ta.

Lão nhân mặt chữ điền trợn mắt:

- Nay chẳng quản lỗi do nơi ai, cứ hễ giết người là phải đền mạng theo luật công bằng của võ lâm...

Tổ Nữ Phi Kiếm Tần Hương Quỳnh thản nhiên:

- Còn tám huynh đệ bọn người giết người vô số kể có đền tội cho thiên hạ hay chưa?

Lão nhân mặt khỉ nổi giận:

- Bọn ta chỉ tới đây tìm thù rửa hận chứ không có đấu khẩu với lão bà vậy hãy chuẩn bị là vừa.

Tần Hương Quỳnh thủ thân.

- Phàm người trong giang hồ được sống tới chín mươi tuổi rất là hiếm có tại sao phải tìm thù.

Lão nhân mặt lớn cười to:

- Chắc lão bà sợ chết ngoài đồng nội không yên năm xương tàn cốt rụi phải không?

Vậy thì hãy tự quyết rồi anh em cũng niệm đức từ bi chôn cho lão một nắm mồ.

Tần Hương Quỳnh chậm rãi:

- Cứ nghe giọng nói của chư vị chắc trong thời gian qua đã luyện thành thứ võ công tuyệt đỉnh gì đây. Nhưng lão thân cũng cần thấy nên khuyên ba vị hãy trở về để hưởng tuổi già sót lại, đừng gọi lại năm xưa mà cũng chẳng được an toàn.

Lão nhân mặt khỉ vung cây gậy lên:

- Hãy xông lên còn chờ gì nữa!

Hai lão già kia cũng cầm gậy tiến tới.

Ai nấy đều chuẩn bị tấn công Tần Hương Quỳnh.

Trận đấu này chắc chắn phải long trời lở đất.

Đường Thế Dân vẫn còn đứng sững tại sân trường nhìn cuộc diễn xảy ra, mà khẩn trương trong lòng vô tả.

Lúc đó Tần Hương Quỳnh quét mắt sáng ngời nhìn qua một cái rồi trầm giọng xuống:

- Quả thật, nay lão thân không còn muốn sát sanh hại vật, vậy thì lão xin hiến cho chư vị thứ võ công hèn mọn này xem sao.

Nói xong lão bà giơ cánh tay áo rộng lên.

Một làn sáng màu trắng như u hồn từ trong tay áo lão bà bắn xẹt tới bà lão nhào bay vòng quanh một lần trở lại.

Lão nhân có nốt ruồi to vùng cười khà:

- Kiểm thuật của bà thực tình có tiến bộ hơn xưa nhiều, nhưng thấy chắc không làm gì nổi...

Trái lại hai lão nhân kia thì vô cùng kinh hoàng đồng thanh la lên một tiếng quái dị.

Lão nhân có nốt ruồi to cũng im bật đưa tay sờ lên đầu mặt mày đổi sắc nhưng chẳng thốt được thêm lời.

Đường Thế Dân nhận ra tình hình cũng thẳng thốt cả người im bật luôn.

Thì ra đầu tóc của ba vị lão nhân vừa bị làn sáng trắng cạo phẳng đi không còn một sợi nào.

Đây quả thật là một thủ pháp giết người chưa từng trông thấy chốn võ lâm một lần nào.

Nếu lúc này làn sáng kia hạ thấp chút nữa thì tự khắc ba cái đầu của ba lão nhân đã rụng xuống đất rồi.

Tần Hương Quỳnh thung dung bảo:

- Nếu ba vị bỏ nguyên ý thì cứ tự tiện ra về.

Ba lão nhân đưa mắt nhìn nhau một cái.

Lão nhân có nốt ruồi to nghiêng răng:

- Tần Hương Quỳnh, lão bà hãy chờ xem, có một ngày nào đó bọn anh em trở lại đây tìm bà.

Nói xong cả bọn đồng loạt lắc mình đi.

Sau khi lấy lại sự bình tĩnh ở tâm thần Đường Thế Dân tiến lên thi lễ trước mặt Tần Hương Quỳnh:

- Tại hạ xin yết kiến lão tiền bối.

Tần Hương Quỳnh lạnh lùng quét mắt nhìn Đường Thế Dân một cái rồi lạng lẽ quay mình đi.

Đường Thế Dân bấn mình tới cản Tần Hương Quỳnh lại:

- Tại hạ có chuyện thành khẩn muốn yết kiến lão tiền bối. Vậy xin lão tiền bối lưu bước cho tại hạ được hỏi một lời.

Tần Hương Quỳnh ngưng bước:

- Mấy chục năm nay lão thân không có tiếp xúc bên ngoài giang hồ, tiểu tử có chuyện gì đây.

Đường Thế Dân cung kính:

- Tại hạ muốn hỏi thăm tin tức một người.
- Người nào đây?
- Tại hạ có vị hôn thê tên là Hoàng Phổ Tú, nghĩ rằng trước đây có bá sư cùng lão tiền bối.

Cặp lông mày bạc của Tần Hương Quỳnh nhướng lên một cái:

- Ai nói cho tiểu tử biết?
- Đó là một người bằng hữu của phụ thân tại hạ suy đoán, nhưng không dám quả quyết lắm.

Tần Hương Quỳnh gật đầu:

- Đúng vậy. Lão thân không phủ nhận chuyện này, nhưng năm trước Hoàng Phổ Tú đã trở về thăm song thân của nàng chưa thấy trở lại.

Đường Thế Dân hấp tấp:

- Lão tiền bối. Hoàng Phổ Tú đã đi bao lâu rồi?
- Đã cả năm rồi.

Bất giác Đường Thế Dân lạnh mình lên, vì thời gian ấy đúng lúc sát kiếp Phụng Hoàng trang diễn ra.

Mối hy vọng tràn trề vừa chớm nở trong lòng Đường Thế Dân phút chốc đã tiêu tan đi. Chàng băng khuâng trong lòng khôn tả.

Đến khi chàng cất mắt lên thì Tần Hương Quỳnh đã biệt dạng từ bao giờ rồi.

Ánh tà dương mờ nhạt chiếu qua tàng cây cao ngất.

Trời chiều cảnh núi đồi mau lẹ rơi vào màn đêm.

Đường Thế Dân ngồi xuống cây cổ tùng, ngược mắt nhìn những vì sao lóng lánh đầu tiên.

Trời tối dần.

Tâm tình của Đường Thế Dân chìm đắm theo bóng tối mịt mờ.

Tất cả đều ảo diệt trong tâm tư chàng.

oOo

Đêm đã tàn, trời hừng sáng.

Buổi sáng hết sức thanh tịnh, u nhân Đường Thế Dân đứng dậy, tìm đường trở ra ngoài núi Phục Ngưu.

Nay đối với Tiểu Tú Tử chàng đã tuyệt vọng rồi, có thể nàng đã chết trong đêm đại lưu huyết đó.

Vậy chỉ còn cách duy nhất là chàng cứ đi tìm hung thủ rồi sẽ phăng ra manh mối.

Trong này không có con đường chính nên chàng cứ quanh qua lộn lại vào tận nơi nào không định hướng.

Chùng ngược lên chàng thấy một hang cốc trên đề bốn chữ: Cấm chỉ nhập nội.

Nếu đây không phải là Thần Bí Cốc thì còn là gì nữa.

Chàng tâm niệm:

- Song ta đã được gặp Tần Hương Quỳnh rồi, bây giờ thấy cũng chẳng cần thiết gì cho lắm.

Vừa chuyển mình toan bước ra khỏi chột Đường Thế Dân trông thấy một chiếc bóng người lay động.

Định thần nhìn kỹ, chàng thấy có tới hai chiếc bóng người.

Đó là hai vị quái nhân đang ngồi uống rượu.

Hai vò rượu lớn đặt bên hông hai lão quái nhân đó, trước mặt là đồ ăn ề hề.

Hai lão quái nhân này vừa thù tạc với nhau coi bộ rất là tương đắc.

Đây là một điểm lạ.

Tại sao hai vị quái nhân lại chọn chốn này nhậu nhẹt.

Nhìn kỹ hai quái nhân kia đều vận màu xanh, lâu năm chày tháng không có giặt giũ nên thâm sặc xuống.

Coi bộ hai lão nhân bần thủ vô cùng.

Đường Thế Dân đứng cách hai quái nhân này độ chừng năm trượng song hai lão làm như không trông thấy gì cả.

Quái nhân bên trái cất tiếng khàn khàn:

- Hai vò rượu này còn khá nhiều bọn anh em ta uống một đêm nay cũng chưa cạn.

Quái nhân bên phải khà mùi rượu nặc nồng:

- Ha ha... hai vò rượu này thấy cũng đã giảm nỗi u buồn của anh em ta, lựa gì những chuyện thế gian.

Quái nhân bên trái cười khà:

- Ha ha... anh em chúng ta có gì mà phải sầu muộn?

- Ha ha... phàm là con người trên cõi đời này ai lại khỏi có mối ưu tư không ít thì nhiều, nếu không thì tại sao chúng ta phải uống rượu làm gì.

- Ha ha... chí lý... chí lý...

Rồi lão ta trầm giọng:

- Đại ca thử nghĩ cái lão bà kia có chịu ra đây tiếp hai anh em chúng ta hay không?

- Cứ theo ta nghĩ thì thế nào sớm muộn lão bà ấy cũng ra đây.

Bất giác trong lòng Đường Thế Dân rúng động.

Chàng biết lão bà đó là ai rồi.

Nếu không phải Tần Hương Quỳnh thì còn là ai nữa.

Hai lão quái nhân này đi tìm Tổ Nữ Phi Kiếm Tần Hương Quỳnh có mục đích gì?

Ân hay là thù?

Chàng quét mắt nhìn qua thì không thấy một chiếc bóng nào cả.

Đường Thế Dân dờn cặp mắt trở lại nhìn hai lão quái nhân.

Đến chừng nhìn qua thì Tần Hương Quỳnh đã đứng trước miệng cốc từ bao giờ rồi.

Thân pháp kỳ lạ này quả thật là có một không hai trên cõi đời.

Sự hiện thân cách này quả không thể phát giác.

Hai lão nhân vừa nhìn thấy Tần Hương Quỳnh vùng buông đũa cất tiếng cười ha hả.

Sau đó họ xê mình tới trước mặt Tần Hương Quỳnh vòng tay thi lễ:

- Từ khi chia tay nơi đầm Vân Mộng một thoáng đã mấy chục năm trời rồi không gặp mặt.

Chẳng ngờ thần tình của lão bà hãy còn như xưa, chẳng hay còn nhìn ra hai anh em tàn tật của bọn lão phu hay không.

Câu nói này khiến cho Đường Thế Dân cảm thấy quái dị.

Bởi hai lão quái nhân này toàn thân còn nguyên vẹn tại sao lại xưng là tàn tật.

Tần Hương Quỳnh lạnh lùng:

- Sao lại không nhớ, Thiên Tàn, Địa Khuyết hôm nay có chuyện gì tìm đến lão thân đây.

Đường Thế Dân cau mày trầm nghĩ:

- Lạ thật! Hai lão nhân này tay chân, mũi mắt còn đầy đủ sao lại mang cái danh hiệu đó?

Địa Khuyết cười khà:

- Hai anh em lão phu có người nhớ đến lão bà hỏi một chuyện.

Tổ Nữ Phi Kiểm tiếp:

- Chỉ vì hỏi đôi lời mà nhị vị phải ra công nhọc nhằn vào trong núi Phục Ngưu này à?

Thiên Tàn lão nhân cười khà:

- Mấy câu này rất quan trọng nên không thể không một phen vào trong núi diện kiến lão bà được.

Lão bà lạnh lùng quét mắt nhìn qua Đường Thế Dân một cái rồi hỏi:

- Tiểu tử kia có phải là đồng bọn của nhị vị chăng?

Hai lão quái nhân ngoảnh đầu lại nhìn Đường Thế Dân một lượt:

Địa Khuyết lão nhân đáp:

- Lúc nãy bọn lão phu cho gã là môn đệ của lão bà. Sao đây gã không phải là người trong cốc à?

Tần Hương Quỳnh buông trầm:

- Hãy nói ra, hai lão muốn hỏi những gì đây?

Thiên Tàn lão nhân trở giọng nghiêm chỉnh:

- Gần đây trong chốn giang hồ có một nhân vật xuất hiện tự xưng là Đại Hành Quyết, hành thủ bí mật tàn ác vô song, lão bà có nghe tin này hay không?

Lúc ấy Đường Thế Dân đã bước đi vào trượng nghe vậy liền dừng lại tâm trường rung động.

À thì ra hai lão Thiên Tàn và Địa Khuyết này cũng vì vụ Đại Hành Quyết mà tới đây.

Chàng nghe Tần Hương Quỳnh đáp:

- Lão thân không hay biết gì cả. Bởi để hiểu lão thân chẳng quản tới chuyện giang hồ đã lâu rồi.

Địa Khuyết lão nhân chen vào:

- Quả tình lão bà chưa hay biết vụ gã sát tinh Đại Hành Quyết hay sao?

Tần Hương Quỳnh cau cặp lông mày bạc phếu:

- Lời nói của lão thân xưa nay chẳng hai lời, chẳng lẽ lão thân nói dối với nhị vị làm gì.

Thiên Tàn lão nhân tiếp lời:

- Xin lão bà chớ có nổi giận, sự thật hai anh em lão phu tới đây vì có kẻ cậy nhờ, chứ chẳng hề mạo phạm đến chốn này.

- Vậy thì hai lão cứ hỏi.

Thiên Tàn lão nhân nghiêm chỉnh:

- Năm xưa gã con trai của lão bà bị Độc Đổm Thiết Diện giết chết đi. Nay lão kia bị Đại Hành Quyết hạ sát.

- o O o -